

Μὲ θολωμένα μάτια τὸ θῦμα ἀντικρύζει τὴ φρίκη καὶ
τ' ἄφραστα μυστήρια ποῦ κρύβουν οἱ οὐρανοὶ καὶ βλέπει
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ νέου τῆς ἀλήθειας, τῆς φοβε-
ρῆς ἀλήθειας Ἰδέας Μαρτυρικῆς.

*
* *

Χρυσοντυμένα φάσματα τὸ θῦμα τριγυρίζουν καὶ στῆς
χρυσῆς φτεροῦγες τους λιπόθυμο, ὠχρό, ἀνάλαφρα τὸ
φέρνουν στὸ θρόνο τὸν δλόχρυσο, τὸν ὑπερκόσμιο θρόνο,
ὅπου τὸ Πνεῦμα ἄσθυστα θὰ λάμπῃ τῶν αἰώνων!

(Ἑλεξάνδρεια, Μάρτιος 1910).

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ἡ ἀσφαλισμένη χήρα.

Εἰς τὸ γραφεῖον Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας.

Ὁ Διευθυντής. — Μπᾶ! Ἦλθατε νὰ πάρετε τὴν ἀποζημίωσιν καὶ γιὰ τὸν
τρίτον σας ἄνδρα! Μὰ πῶς τὸ κατωρθώσατε, κυρία μου, νὰ τὸν
θάψετε κι' αὐτόν;

Ἡ χήρα. — Τί θέλετε νὰ κάμω, κύριε; Οἱ ἄνδρες, βλέπετε, δὲν ἀντέχουν
καὶ πολὺ-πολὺ τὴν σήμερον. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τοὺς ἀσφαλίζω....